

Later werd de rokersclub overgebracht naar het Kleine Marktje, nu De Bolle genaamd.

Germaine Mouton was in die tijd *secretaresse*. Het lokaal van de rokersclub is nu ondergebracht in café Ferrybank, in de Pannestraat. De huidige *voorzitter* is *Alfred Meysseman*, 81 jaar oud.

RECORDHOUDER

Het record van België in het langst roken met **4 gram tabak** staat momenteel op naam van *Jozef Utterwulghé*, bijgenaamd *Tjeppen van Pier de Brees*, die gedurende **204 minuten** de pijp rokend wist te houden.

In den beginne werd er altijd uit stenen pijpen gerookt die voorzien waren van kromme stelen. Naar het blijkt zal vanaf oktober a.s. opnieuw volgens deze oude trend gestart worden. De prijs van een dergelijke pijp bedraagt 310 F.

Wat die stenen pijpen betreft, deze worden te Kuurne gemaakt en per oven besteld. Het reglement schrijft voor dat de vrouwen 3 gram tabak in hun pijp moeten stoppen de de mannen 4 gram.

Ter gelegenheid van dit 100-jarig bestaan van de rokersclub zal binnenkort een internationale wedstrijd worden gehouden in de feestzaal Ravelingen, in de Kerkstraat.

In de maand mei kregen wij een briefje van de heer Jean Van Moffaert uit Gent. Vroeger was hij lange tijd woonachtig op de hoek van de Kerkstraat en de K. Mercierstraat in Heist. Hij beantwoordde onze oproep en gaf ons een vertelling over "Paul Emile, de schilder" waarvoor onze beste dank!

En Emilio... hij schilderde.

"Ik woonde op de hoek van de Kerkstraat en de Kardinaal Mercierstraat van 1944 tot 1970.

Tijdens de zomer verhuurde ik appartementen en slaapkamers om het huis af te betalen.

Tijdens de zomers van 1958 en 1959 kwam P. Emile bij ons huren, samen met zijn vrouw. Het was een kleine zolderkamer op de 3de verdieping, water op de gang, toilet op de 1e verdieping.

Door drankmisbruik miste hij 2 maal van deur 's nachts, wat door de andere huurders niet op prijs gesteld werd. Daarom werd de verhuuring stopgezet, maar bleven wij toch goede vrienden.

Reeds als student ruilde hij vanaf het 2de jaar de klas voor de kroeg...

Geïnspireerd door het zicht van de zee, schilderde hij altijd sneeuwlandschappen, doch op 15 augustus schilderde hij de boten van de zeewijding, dan was er extra veel volk voor zijn werk.

Het verhaal gaat rond dat hij 's morgens zijn valies vulde vol met sigaretten en slechts één lucifer, want met elke peuk stak hij immers onmiddellijk de volgende sigaret aan.

Zijn gezicht was bruin gebrand, deels van de zon, deels van de sigarettenrook.

Later huurde hij op de dijk, rechtover waar hij schilderde, "naast de vélootjes" en ook 'n tijdje in de Knokkestraat.

Zijn vrouw wachtte hem 's avonds op, gezeten op de bovenste trap, tot hij laat thuis kwam (... en niet zo nuchter meer...)

Eéns ging ik hem opzoeken in Brussel, waar hij op "op een Foire" schilderde. Ik vergezelde hem naar een klein zolderkamertje dat hij er huurde.

Hoewel hij op 't einde van het seizoen geen frank overhield, toch betaalde hij steeds correct de huur (al was het kamertje misérable en ongeveer 72 trappen hoog).

Hij was een man om nooit te vergeten. Ondanks zijn fouten (drank en sigaretten) was hij geliefd en bleef hij iedereen boeien met zijn schilderwerk. Ja, zonder hem is de zeedijk wat armer geworden.

Voor zover ik mij herinner, ging zijn "discour" als volgt : "Et encore un petit chef-d'oeuvre de terminé. Je voudrais bien vous le donner, comme tous les précédents. Je vais faire une petite loterie, ma femme passera les billets. Ca ne coutera que deux francs le billet, les trois billets cinq francs, les huit billets dix francs. Le numéro, le chiffre le plus élevé, gagnera ce gentil petit tableau. Twee frank voor een loot, drie looten voor vijf frank, acht looten voor 10 frank. De hoogste nummer wint de schilderij".

Ik hoorde het verhaaltje wel 500 maal en werd het nooit moe !

Gans de familie herinnert hem nog perfekt als '... die met zijn lootjes', 'le peintre', (de schilderaar)"..."

Jean Van Moffaert